

Hoping and yearning for *Moshiach*, in itself hastens his coming. This is clearly seen in the verse, "G-d ... will act for him who waits for Him." Or, as rendered in the Aramaic paraphrase of Onkelos, "...for those who hope and wait for Your Redemption."

How does one's yearning hasten its coming?

To understand this, we need only observe the comment of the Sages on the Divine promise of the Redemption, "I will hasten it in its time." Now, is this verse promising that the Redemption will be hastened, or that it will come in its time? To resolve this paradox, the Sages taught: if the Jewish people are found worthy, the Redemption will be hastened, ahead of its preordained time; if they are not found worthy, it will come in its time.

And here lies the answer to our above question. If a man yearns for the Redemption in earnest, he lives a worthier life. By virtue of his endeavors, the Jewish people as a whole will increasingly be found worthy, and accordingly, the long awaited coming of the Redemption will be brought forward.

(Likkutei Sichos, Vol. 8, p. 359)

התוחלת והצפי' למשיח — מקדימה ומזרזת את בואו. ומקרא מלא דיבר הכתוב (ישעי' סד, ג) "אלקים גו' יעשה למחכה לו", ותרגם: "דמסברין לפורקנך". שכן, צפי' זו מביאה את האדם לידי הוספה ב"זכו", ובמילא הרי זה מגדיל ומקדים את המסובב — "אחישנה" (ראה סנהדרין צח. א.).

(לקוטי שיחות ח עמ' 359)

Practical Lesson

Such a concept is hard to fathom; how can it be our yearning alone can have an effect on bringing such an amazing and awesome thing such as Moshiach!? But that's exactly it. Golus can become comfortable sometimes, even Beruchniyus, but when we realize what Golus is really lacking we will realize how being comfortable is so wrong! At that point we will be able to reach this point of pure Hashem!

Regarding the value of anticipating the Redemption, a certain scholar has drawn my attention to an interpretation of the *Childa* on the following teaching of our Sages in *Yalkut Tehillim, Remez*. "Even if the only virtue to the Yiddin's credit is their hopefulness - this alone makes them worthy of being redeemed.... And if one should think, 'The harvest is past, the summer is ended, and we are not saved,' there comes the redoubled emphasis of the verse - Hope in G-d, be strong and let your heart be valiant, and hope in G-d.' Why the repetition? — For if salvation has not yet come, hope — and hope again!"

The *Childa* used this teaching to resolve a seeming difficulty in the wording which the Sages instituted for one of the blessings in the *Shemoneh Esreh*. "Speedily cause the scion of David Your servant to flourish, and increase his power by Your salvation, for we hope for Your salvation every day."

"What kind of a reason is this?" asks the *Childa*. "If the Redemption is warranted, then we will merit its coming even without hoping for it; and if it is not warranted, then how can hoping help?" And he answers, "The above-quoted teaching enables us to understand the thrust of our daily request, 'Speedily cause the scion of David Your servant to flourish.' Even if the objection be raised that we are unworthy of this, grant our request nevertheless, 'for we hope for Your salvation.' We have this hope — and by virtue of this hope, we deserve to be redeemed!"

(From a talk of the Rebbe Shlita on Shabbos Parshas Haazinu, 5746 [1985])

העירני חכם אחד אודות דברי החיד"א (בספר "מדבר קדמות". ערך קיווי) אודות הצפי' לגאולה, וזה לשונו:

"אמרו בילקוט תהלים רמז תשלו : אפילו אין ביד ישראל אלא הקיווי, כדאי הם לגאולה בשכר הקיווי וכו'. שמא תאמר עבר קציר וכו', תלמוד לומר: קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה', לא נושעתם — קוה ושובו וקוה וכו'.

ובזה פירש הרב הגדול מהר"ר יוסף דוד . . מטבע ברכת את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך כי לישועתך קוינו כל היום, דאמרו כי לישועתך אינו מובן, מה נתינת טעם היא, דאם מן הדין — נזכה בלא קיווי, והן לא עבדך מהרה תצמיח, וכי תימא שאין לנו זכות, מכל מקום תצמיח, כי לישועתך — מה יועיל הקיווי. אבל על פי האמור אתי שפיר, והכי פירושה : את צמח דוד קוינו, ויש לנו הקיווי, ובשכר הקיווי כדאי שתגאלנו".

(שיחת ש"פ האזינו תשמ"ו — ע"פ רשימת השומעים בלבד)

Practical Lesson

Hope is a term that spites odds. Really truly we know and can clearly see that Moshiach is not ultimately brought through our efforts (deserving as they may be). This is exactly what Moshiach is! Moshiach is the complete recognition by every creation that truly and ultimately, everything is entirely from Hashem!

"Did You Yearn for the Redemption?"

A man's spiritual labors should be imbued with a constant yearning for the Redemption, in the spirit of the phrase, "I await his coming every day." Our Sages taught, "What is the light that the House of Yisrael is awaiting? — It is the light of *Moshiach*." Thus, too, they taught, "When a man is led into the Heavenly Court he is asked, '...Did you yearn for the Redemption?' " So since one is obliged to serve Hashem constantly, all day long, it is clear that this hopeful anticipation should likewise be constant, all day long.

(Likkutei Sichos, Vol. 22, p. 77)

צפית לישועה

ב"ה

עבודת האדם צריכה להיות חדורה צפי' ותוחלת תמידית לגאולה. וכמאמר "אחכה לו בכל יום שיבוא". ורז"ל אמרו (פס"ר רפ"ו) "איזה אור שכנסת ישראל מצפה — זה אורו של משיח". ואמרו (שבת לא, א) "צפית לישועה". ומכיון שעל האדם לעבוד את ה' תמיד, כל היום כולו, מובן שצפי' ותוחלת זו צריכה להיות תמידית, במשך כל היום כולו.

(לקוטי שיחות כב עמ' 77)

Practical Lesson

A person's entire day must be focused on Moshiach. In every aspect of the day one must find a connection to Moshiach. This is very much reflected in the fact that Moshiach is itself an event that permeates every aspect of the world.

"To Bring the Days of
Moshiach"

להביא לימות המשיח

ב"ה

There is a verse that says, "...So that you remember the day you came out of the land of Egypt all the days of your life." As understood by the Sages, the word "all" indicates that the obligation to recall the Exodus will continue into the days of *Moshiach*. Thus, quoting the final phrase of the verse and then the Sages say, it interpreting "All the days of your life' includes (lit., 'is to bring') the days of *Moshiach*."

This teaching may in turn be interpreted in two ways: (a) One should consider what every component of This World will be like when *Moshiach* comes; (b) Throughout these days of *Golus*, one should constantly intend that one's present *Avodah* should bring the days of *Moshiach*, that it should bring about the Redemption.

(Sefer HaSichos 5703 [1943], p. 73)

"כל ימי חייך — להביא לימות המשיח"
(ברכות פ"א מ"ה).

אפשר לפרש מאמר זה בשתי פנים:

א. בכל דבר שישנו בעולם, בזמן הזה — יש להתבונן כיצד יהי דבר זה לימות המשיח.

ב. הכוונה והמטרה של כל עבודת זמן הגלות היא — להביא לימות המשיח, להביא את הגאולה.

(ספר השיחות תש"ג עמ' 73)

Practical Lesson

The whole purpose of creation is to make Moshiach happen. So Moshiach is not something we can just treat as another Mitzvah; it is the whole point of a Mitzvah! Thinking of this makes it so obvious that our whole day must be focused on Moshiach!

The Alter Rebbe writes: "This ultimate perfection of the Messianic Era and the time of the Resurrection of the Dead, meaning the revelation of the infinite *Ein Sof*-light in this physical world, depends on our actions and divine service throughout the period of *Golus*." Since we are now at the stage of "*Ikvesa DiMeshicha*", in the era which can hear the approaching footsteps of *Moshiach*, every individual ought to sense the above teaching in his daily service of Hashem. And when one senses that his Torah study and his divine service speed the coming of the Redemption and bring the world closer to the fulfillment of its ultimate perfection, making it a dwelling place for its Creator, he pursues his spiritual labors with redoubled energy and conscientiousness.

(Likkutei Sichos, Vol. 21, p. 18)

"תכלית השלימות הזה של ימות המשיח ותחיית המתים, שהוא גילוי אור אין סוף ברוך הוא בעולם הזה הגשמי, תלוי במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" (תניא רפ"ז). מכיון שנמצאים אנו בעקבתא דמשיחא, צריך כל אחד להרגיש דבר זה תמיד, בעבודתו היום-יומית. וכאשר יהודי "מרגיש" שתורתו ועבודתו מזרזות את 'דירה' לו יתברך — הוא הגאולה ומביאות את העולם לתכליתו ושלימותו, שיהי עובד עבודתו במשנה מרץ ובהידור אחר לגמרי.

(לקוטי שיחות כא עמ' 18)

Practical Lesson

Davening is the best and most opportune time to think and ask for Moshiach! The more we pray and connect to Hashem the more the reality of Moshiach can become clear in one's mind. In fact that's exactly what Davening is! Realizing the reality of the oneness of Hashem!

A person studying Torah or fulfilling a *Mitzvah* should be aware of the effect of his action. It should be clearly apparent that he is now sowing something that will lead to an ultimate sprouting — the coming of *Moshiach*.

It can happen that though a person knows that his spiritual labors can bring about the Redemption, they are not affected by this knowledge, for either of two reasons:

(a) His Torah study and his observance of the *Mitzvos* are not spurred by the intention that they should help bring about the Redemption;

(b) He does not really care if the Redemption takes place at some later date, perhaps in some later generation, G-d forbid: he is quite satisfied with having sown its seeds.

In truth, however, one's *Avodah* during this period of *Golus* should be permeated with constant anticipation and longing for the Redemption. In his Torah study and in his observance of the *Mitzvos* a *Yid* should sense that he is thereby bringing about and hastening the coming of the Redemption.

(Likkutei Sichos, Vol. 22, p. 76)

כאשר יהודי לומד תורה או מקיים מצווה — הוא צריך להיות מודע להשפעה ולפעולה של עבודתו זו. צריך שיהי' מורגש בו שזוהי "זריעה" שתביא את ה"צמיחה", את ביאת המשיח.

יתכן שאדם יודע שעבודתו יכולה להביא את הגאולה, אך אין זה שייך אליו, לעבודתו. ובשני אופנים: (א) אין הוא לומד תורה ומקיים מצוות בשביל להביא את הגאולה; (ב) לא איכפת לו אם הגאולה תהי' בזמן מאוחר יותר, או בדור אחר ח"ו; די לו בכך שהוא "זורע" את הגאולה.

האמת היא, שעבודת הגלות צריכה להיות חדורה בציפי' ובגעגועים תמידיים לגאולה. בקיום התורה והמצוות שלו צריך יהודי להרגיש, שהוא מביא וממהר את הגאולה.

(לקוטי שיחות כב עמ' 76)

Practical Lesson

As the Rambam writes that even one good deed can tip the scale — we must look at every opportunity to do a *Mitzvah* as an opportunity to bring *Moshiach*! Because it may just be that very *Mitzvah* was the one to tip the scale!

All of a man's actions, including both his *Avodah* with himself and his *Avodah* with others, should be immersed in one intent: to bring about the "ultimate perfection of the Messianic Era" — "the revelation of the infinite *Ein Sof*-light in this physical world."

And though one may be undertaking a particular spiritual task repeatedly, "throughout the period of *Golus*," one should nevertheless throw oneself into it with gusto, as if he were now hearing for the first time that this endeavor of his brings about the "ultimate perfection of the Messianic Era." When one does this, his divine service is fired by all the zest and intensity of his innermost core — the *Yechidah* within his soul, because he is living with the concept of *Moshiach*.

(Sefer HaSichos 5748 [1988], Vol. II, p. 415)

כל מעשיו ועבודתו של אדם, הן העבודה עם עצמו והן העבודה עם הזולת, צריכים להיות חדורים ונעשים לשם מטרה ותכלית אחת: לפעול את תכלית "גילוי אור אין סוף ברוך הוא בעולם הזה השלימות של ימות המשיח, שהיא — הגשמי" (תניא רפ"ז).

ואף-על-פי שאדם עוסק בעבודה זו פעמים רבות, "כל זמן משך הגלות", מכל מקום, עליו לעשות זאת בחיות עצומה, כאילו שומע בפעם הראשונה, שעבודה זו פועלת תכלית השלימות של ימות המשיח, שאז הוא עובד את עבודתו בכל תוקף החיות שמצד "יחידה" שבנפש, מכיון שהוא "חי עם משיח".

(ספר השיחות תשמ"ח ב עמ' 514)

Practical Lesson

Imagine you never knew Moshiach existed, and then someone came over to you and told you that there was a real purpose in everything you do. Imagine your excitement when finding this out. This is how you must feel every moment, because every moment this is true.

DEDICATED TO THE
REBBE

For His 120th Birthday,

מהרה יגלה אכ"ר!!